

Иван Вазов

Кулата
(Балада)

Две недели има откак е във гроба,
умря ненадейно кат вадеше боба:
злочестата баба! Тя вече е прах,
но името ѝ йоще разпръскова страх.

Над мрътвата котка проклета прескочи,
кога бе простряна на дворските плочи,
душата ѝ нощем се скита без мир
по друми, по гробье: тя стана вампир.

Какви не историй ужасни се чува!
Тоз видел вапирия над кулата глуха,
друг срещнал го нощем при „Черния пън“,
а някои даже мачкало на сън.

– Недей ходи, Янко, при кулата пуста,
там гробът продънен наблизо стърчи.
– Не вярвай ти, мале, на хорските уста;
кой Радка ще срещне? Ех, мале, мълчи!

И рипна, подсвирна сред ношната дрямка,
изскокна накрая: там месецът грей
и кулата хвърля грамадна си сянка,
но нищо из друма се йощ не черней.

„По-харно от връха!“ – и качва се смело
през пролазът тъмний на горнята площ;
пред него полето задрямало цело
и нищо не буди дълбоката нощ.

И дълго той вира се татък в полето;
а месецът гледа кат жив от небето...
Полунощ. А Янко трепери, бледней,
той своята сянка да види не смей...

Внезапно кръвта му замръзна във жили!
Той гледа: пред него се бабата хили,
главата ѝ се люшка, ръцете ѝ висят,
от цялото ѝ тяло вей ужас и смрът.

Из гроба дошла е. Уста ѝ се чернеят,

наместо две очи, две дупки там зеят,
тя хили се, стъпа и иде насам,
а Янко е цял лед и дъха едвам.

Тя хили се, иде, той мълком отстъпа,
тя ръце простира, той бледен се дръпа;
вторачил е очи, ни жив, ни умрял,
в умрялата баба, кат смърт прижълтял.

И гонат се мълком по месчина двама,
по самите крайща на страшната яма...
Завчас той изчезна: глух шум долетя,
и връхът на кулата пак опустя.

И ето защо днес една клета майка
във събота ходи при гроба да вайка,
и нощем когато луната изгрей,
над кулата, казват, се нещо черней.

1882, Хисар

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5230>]